

Hồi thứ 79

Hồ Phi đả bại thập bát cao thủ

Hồ Phi đang nghi hoặc trong lòng, chàng nhìn ra những người bốn mặt đã tới gần lại càng không hiểu. Hơn hai chục người này phần nửa mặc tăng bào màu đỏ, đều là những nhà sư ở Tây Tạng. Phần còn lại đều mặt sắc phục vệ sĩ ở Thanh cung.

Hồ Phi ghé tai vào gần Trình Linh Tố khẽ nói :

- Nhị muội ! Quả là chúng ta bị hãm vào bẫy của ác tặc. Hai mặt địch nhân giáp công, chúng ta phải nhằm phương Tây mà xông ra.

Trình Linh Tố chưa kịp trả lời đã thấy một tên vệ sĩ râu đen vượt đám đông tiến đến lớn tiếng hỏi :

- Ha ha ! Phải chăng đạo trưởng là Vô Trần đạo nhân ?

Đạo nhân hỏi lại :

- Đã biết tiếng Vô Trần còn ra khiêu chiến thì thật là lớn mật. Các hạ là ai ?

Hồ Phi nghe tên vệ sĩ râu đen nói vậy bất giác buột miệng hỏi :

- Vô Trần đạo trưởng đây ư ?

Vô Trần cười đáp :

- Chín thị ! Triệu tam đệ khoe tiểu huynh đệ là bậc anh hùng, quả nhiên không sai.

Hồ Phi cả mừng hỏi :

- Nhưng .. nhưng .. Phúc Khang An ... Triệu tam ca hiện ở đâu ?

Đại hán râu đen trả lời Vô Trần :

- Tại hạ là Đức Bố !

Vô Trần hỏi :

- ủa ! Ông bạn là Đức Bố ư ? ở Hội Cương ta từng nghe người ta nói : mới đây Hoàng đế kiếm được một tên ưng khuyến mạnh nhọn móng sắc kêu là Đức Bố gì đó, hiệu xưng là Đệ nhất dũng sĩ Mãn Châu gì đó, dùng làm Đới đao thị vệ gì đó, có phải là các hạ không ?

Đạo nhân nói luôn ba tiếng "gì đó" khiến Đức Bố nổi giận quát :

- Phải rồi ! Người đã biết tên ta sao còn dám càn rỡ dưới chân thiên tử ? Người thật là lớn mật !

Hắn chưa dứt lời đã vung kiếm đâm tới Vô Trần. Vô Trần vung kiếm lên gạt đánh choang một tiếng. Kinh lực của cả hai người đều mãnh liệt.

Kiểm chiêu của Vô Trần liên miên không dứt. Kiểm chiêu của Đức Bố không mau lẹ bằng, nhưng giữ môn hộ rất kín đáo.

Thỉnh thoảng hắn mới đâm trả lại một miếng nhưng cực kỳ tàn độc. Cái danh hiệu "Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ" thực không phải ngẫu nhiên mà được.

Hồ Phi đã nghe Triệu Bán Sơn nói đến nghĩa huynh của y là Vô Trần đạo nhân kiếm thuật tinh thông, thiên hạ không ai bì kịp. Không ngờ chàng đấu với lão đã ngoài trăm chiêu mà vẫn giữ được thế quân bình, chàng không khỏi mừng thầm, nhưng lại nghĩ :

- May mà ta chưa biết lão chính là Vô Trần đạo trưởng, nếu không thì oai danh của lão làm cho khiếp đảm, e rằng không chống nổi một trăm chiêu đã thất bại rồi.

Hồ Phi đang chú ý đến tình hình tỷ đấu của Đức Bố và Vô Trần thì hai tên vệ sĩ ở Thanh Cung đã tiến lại quát :

- Hạ khí giới xuống !

Hồ Phi hỏi :

- Để làm gì ?

Một tên thị vệ hỏi lại :

- Người dám chống cự chằng ?

Hồ Phi hỏi :

- Chống cự thì làm sao ?

Thị vệ quát :

- Tên tiểu tặc này ngang ngược thật !

Gã vung đao chém tới. Hồ Phi nghiêng mình né tránh, phản kích lại một đao.

Không ngờ một tên thị vệ khác tay cầm một cây thiết trùy chệnh chếch đánh tới. Cây trùy đánh vào lưỡi đao của Hồ Phi. Tý lực gã này rất mạnh mà binh khí lại trầm trọng khủng khiếp.

Sau khi gắng sức chiến đấu với Vô Trần, cánh tay Hồ Phi đã ngâm ngấm tê chồn. Chàng cầm thanh đơn đao không chắc tuột khỏi tay bay đi. Gã kia xoay ngang ngọn trùy đánh xuống sau lưng Hồ Phi.

Hồ Phi tuy mất binh khí song vẫn không bối rối. Chàng nghiêng mình tránh khỏi đòn trùy, thuận thế huých khủy tay vào sau lưng đối phương.

Tên thị vệ lớn tiếng la :

- úi chao ! Thằng nhỏ này giỏi thiệt !

Gã đau quá xuyết nữa cây thiết trùy tuột xuống.

Tiếp theo lại hai tên thị vệ sấn lại giáp công. Một tên cầm tiêu, một tên chống cây đoản thương.

Trình Linh Tố lên tiếng :

- Đại ca ! Tiểu muội lại giúp đại ca.

Cô rút thanh Liễu điệp đao toan xông vào trợ chiến.

Hồ Phi nói :

- Nhị muội bất tất phải can thiệp ! Hãy coi tiểu huynh tay không đoạt khí giới !

Trình Linh Tố thấy chàng xuyên qua xuyên lại giữa bốn địch nhân, tuy bề ngoài coi có vẻ nguy hiểm, nhưng thấy chàng vẻ mặt rất ung dung. Trình Linh Tố liền dừng lại đứng một bên chuẩn bị.

Hồ Phi thi triển Tứ tượng bộ pháp bước qua bất động một bước, lui lại mé tây nửa bước. Bốn tên cao thủ vệ sĩ bao vây, bốn thứ binh khí nặng có nhẹ có, tả hữu giáp công, nhưng bộ pháp của Hồ Phi rất kỳ diệu, chàng chỉ né tránh mọi chiêu thức đánh tới chỉ hơn chùng sợi tóc.

Trình Linh Tố ban đầu lo ngại cho chàng, nhưng coi một lúc lâu cô rất yên tâm vì bộ pháp của chàng linh diệu tuyệt luân.

Bốn tên thị vệ này đều là người Mãn Châu. Trước khi vào làm thị vệ ở Thanh Cung, chúng đã nổi tiếng là Liêu Đông tứ kiệt và bản lãnh đáng liệt vào hàng cao thủ hạng nhất võ lâm.

Hồ Phi trông cậy vào Tứ tượng bộ để bảo vệ. Thỉnh thoảng chàng vẫn gặp cơ hội phản công nhưng chưa đắc thủ lần nào, vì chàng đều phải tránh hiểm chiêu của đối phương đánh tới. Chàng nghĩ lại mới vỡ lẽ ra tại mình vừa kịch chiến với Vô Trần đạo nhân đã mất sức lực quá nhiều. Hiện giờ nguyên khí chưa phục hồi mà phải vận dụng chân lực nên không thể phát huy được quyền chiêu đến chỗ tinh diệu. Chàng liền bình tâm tĩnh trí trở lại, chỉ né tránh chứ không phản kích để vừa thủ vừa điều hòa hơi thở.

Bên kia Vô Trần đánh ráo riết mấy chục chiêu, nhưng đều bị Đức Bố gạt đi. Lão trong lòng nóng nảy nghĩ thầm :

- Đã mười năm ta không xuống đến Trung Nguyên, bữa nay mới ra tay lần đầu đã bất lợi. Phải chăng ta già rồi và đã thành đồ bỏ ?

Lão có biết đâu bản lãnh của Đức Bố thực có chỗ hơn người.

Đức Bố lưng cũng toát mồ hôi lạnh. Hắn càng đánh lâu càng sợ hãi vì nhận ra kiếm chiêu của đạo nhân đã đến trình độ xuất quỷ nhập thần, dần dần hắn lâm vào tình trạng đốn đờ không nổi. Hắn tự nhủ :

- Ta đã từng ngang dọc giang hồ mà chưa gặp phải kinh địch nào ghê gớm như bữa nay. Nếu ta thất bại thì những gì "khâm tứ hoàng mã quái", "Thanh Cung thị vệ tổng quản", "Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ, thống lĩnh thập bát cao thủ" chẳng còn uy tín nữa.

Hắn nghĩ vậy liền phấn khởi tinh thần gắng sức chống đỡ.

Vô Trần thấy Hồ Phi tay không mà một mình chống chọi với bốn người còn lão chỉ có một địch nhân cũng không hạ nổi thì thật là kém cỏi. Bản tính lão vốn rất hiếu thắng, liền tấn công ráo riết, mỗi chiêu đều ráng chiếm thượng phong.

Đức Bố thấy địch nhân tấn công gắt gao, vội múa kiếm thành một màn ánh sáng bảo vệ quanh người. Hắn tự biết mình không địch nổi, đã mấy lần toan gọi thuộc hạ xông vào trợ chiến, nhưng lại nghĩ tới nếu tỏ ra khiếp

nhược thì thanh danh cả đời trôi theo dòng nước, nên cố sức nhẫn nại. Hẳn cho là Độc tỹ đạo nhân đã tuổi cao thì đánh lâu cũng phải mệt. Lúc đó sẽ có cơ thủ thắng.

Vô Trần càng đánh càng hăng, bọn thị vệ sinh lòng kinh hãi mà kiếm quang của hai người vọt lên như cầu vồng, không nhìn rõ chiêu số của ai nữa.

Quân hào đứng trên gò cao theo dõi cuộc đấu yên lặng, lạithấy Vô Trần có vẻ thắng thế nên ai cũng mừng thầm.

Đột nhiên Vô Trần quát to lên một tiếng :

- Này !

Một tiếng choang vanglên, Vô Trần phóng kiếm đâm vào trước ngực Đức Bố. Tiếp theo là những tiếng rắc rắc, thanh kiếm trong tay lão bị gãy rời.

Nguyên Đức Bố đã mặc cương giáp trong người nên tuy bị kiếm đâm trúng mà chẳng tổn thương chi hết, còn làm gãy trường kiếm của đối phương.

Vô Trần đang sững sốt thì Đức Bố phóng kiếm đâm tới trúng vai bên phải lão.

Mọi người đứng trên gò gất giạt mình kinh hãi. Hai hán tử xông tới cứu viện, nhưng bỗng nghe Vô Trần quát :

- Ngươi đầu trịch xoa !

Thanh kiếm gãy trong tay lão bay ra đâm vào cổ họng Đức Bố.

Đức Bố la lên một tiếng ngã ngựa về phía sau.

Vô Trần cười ha hả nói :

- Người thắng hay là ta thắng ?

Đức Bố trúng kiếm ở cổ, tuy chưa đến nỗi trí mạng, nhưng mất hết ý chí chiến đấu, cất tiếng run run đáp :

- Đạo trưởng thắng rồi !

Vô Trần cười nói :

- Người đón tiếp được bấy nhiêu kiếm chiêu của ta, lại đâm thương ta ở bả vai quả không phải chuyện dễ dàng. Vậy ta tha mạng cho ngươi.

Hai tên thị vệ nâng đỡ Đức Bố lùi sang một bên.

Vô Trần rất lấy làm đắc ý. Tuy lão bị thương ở vai khá nặng mà vẫn chẳng quan tâm. Lão từ từ đi lên gò đất để mọi người buộc vết thương cho. Lão không ngớt chỉ trỏ bình luận bộ pháp của Hồ Phi.

Hồ Phi nhận thấy tinh lực đã phục hồi, chàng hít một hơi chân khí đột nhiên tấn công, quyền đâm chân đá.

Những tiếng "úi chao", "trời ơi" vanglên. Đơn đao, thiết trùy, cương tiên, hoa thương, bốn món binh khí kế tiếp bay xa.

Hồ Phi đá ngã hai tên, vung quyền đánh một tên ngất xỉu. Tiếp theo tay trái chàng nhả chưởng đánh tên thị vệ hậu miệng học máu tươi, trốn chạy thục mạng.

Quân hào trên gò đất hoan hô như sấm dậy. Thanh âm Vô Trần càng vang dội :

- Tiểu Hồ Phi ! Đòn đánh của ngươi thật là tuyệt diệu !

Tiếng hoan hô chưa dứt, năm sáu tên thị vệ xông tới bên Hồ Phi và đều chân tay không.

Tên thị vệ mé tả nói :

- Bây giờ chúng ta tỷ đấu tay không !

Hồ Phi đáp :

- Hay lắm !

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên hai chân bị người ôm chặt. Tiếp theo một người nhảy lên lưng. Cánh tay hấn như sắt chặt cổ chàng. Lại thêm một người ôm lưng, hai người kéo hai tay chàng.

Nguyên lần này 18 tay cao thủ ở đại nội do Đức Bố thống lãnh đều kéo đến. Mười tám tên này bốn tên người Mãn Châu, năm tên người Mông và chín nhà sư ở Tây Tạng.

Từ khi vua Càn Long xảy chuyện với Hồng Hoa Hội, không tin người Hán nữa. Những thị vệ thân tín kề cận bên mình đều lựa chọn những dũng sĩ Mãn Châu, Mông Cổ, Tây Tạng xung vào bọn Tứ Mãn, Ngũ Mông, Cửu Tạng, đều là những tên thị vệ được lựa chọn rất kỹ càng vào đại nội. Năm tên thị vệ người Mông Cổ chuyên nghề đô vật. Hồ Phi không kịp đề phòng liền bị chúng hạ một cách bất ngờ.

Chàng bị chúng bắt giật mình kinh hãi, nhưng rồi mừng thầm nghĩ :

- Cầm Nã thủ pháp chính là môn võ công gia truyền sở trường của nhà ta rồi.

Chàng thấy hai tay bị địch nhân nắm giữ, liền lùi lại phía sau tựa hồ ngã ngựa ra. Hai tay chàng thuận thế vận dụng kinh lực đập mạnh một cái khiến hai tên thị vệ đụng đầu vào nhau, đồng thời ngất xỉu.

Hai tay chàng tự do rồi, liền vận tay tên thị vệ chặt cổ mình thật mạnh nghe đánh "rắc" một tiếng, xương cổ tay gã đã bị gãy rời.

Tiếp theo hai tiếng "rắc, rắc" vang lên, chàng lại bẻ gãy xương tay hai tên ôm lưng mình.

Năm tên thị vệ Mông Cổ này rất tinh thông nghề đô vật, những dũng sĩ cả năm chủng tộc Hán, Mãn, Mông, Hồi, Tạng rất ít người địch nổi bọn chúng. Hồ Phi dùng tiểu xảo bẻ gãy xương là không đúng quy củ đô vật. Hai tên thị vệ bị gãy xương trong lòng tức giận, tuy không còn sức tái đấu vẫn hậm hực kêu :

- Phạm quy ! Phạm quy !

Hồ Phi cười đáp :

- Đánh nhau mà cũng có quy củ ư ? Bọn ngươi năm tên đánh một mình ta, có phạm quy hay không ?

Hai tên thị vệ nghĩ lại thấy chàng nói cũng đúng. Năm người đánh một là không phải lối, nên cũng không la "phạm quy" nữa.

Còn một tên cố chết ôm ghì hai chân Hồ Phỉ, vận hết kinh lực định vật chàng té xuống.

Hồ Phỉ quát hỏi :

- Người có buông tay không ?

Gã kia đáp :

- Dĩ nhiên không buông.

Hồ Phỉ vươn tay trái chụp vào huyết Đại truy ở sau lưng gã. Lập tức toàn thân gã tê chôn phải buông tay.

Hồ Phỉ nhắc bóng gã lên liệng ra ngoài xa mấy trượng đánh huých một tiếng. Tia nước bắn tung tóe. Hắn bị liệng trúng xuống ao bùn giữa đám lau sậy. Tên thị vệ này toàn thân ngập trong bùn, chìa đầu lên miệng thét be be.

Hồ Phỉ đã chiến đấu hồi lâu với bốn tên thị vệ Mãn Châu, lại hạ năm tên Mông Cổ một cách mau lẹ.

Quần hào đứng trên gò đất không nhịn được nổi lên tràng cười ha hả.

Tiếng cười chưa dứt thì chín nhà sư Tây Tạng chống binh khí lại bao vây Hồ Phỉ. Binh khí của chín người này không giống nhau. Nào giới đao, nào tích trượng, lại nhiều thứ kỳ hình quái trạng, Hồ Phỉ chưa từng thấy qua và không hiểu tên gọi là gì.

Chín nhà sư Tây Tạng thái độ ngưng trọng, không nói nửa lời. Chúng đứng thành thế bao vây. Bộ pháp vừa nhẹ nhàng vừa vững chãi. Đúng là những tay kinh địch.

Chín nhà sư đứng lác đác mỗi người một nơi, tựa hồ bày ra thế trận gì đó.

Hồ Phỉ tay không binh khí, trong lòng ngấm ngấm kinh hãi. Chàng tự hỏi :

- Ta lấy đao của Nhị muội, hay đoạt giới đao của địch nhân ?

Bỗng nghe một người trên gò đất hô :

- Tiểu huynh đệ ! Đón lấy thanh đao !

Một thanh đơn đao từ gò đất liệng xuống. Tiếng gió rít lên veo veo, đủ tỏ người liệng đao sức mạnh ghê hồn.

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

- Những bạn hữu của Triệu tam ca quả là những tay võ nghệ cao cường. Họ liệng đao như vậy ta không làm được.

Thanh đao bay tới. Hai nhà sư Tây Tạng đứng gần nhất không dám dùng binh khí đưa lên gạt mà phải tránh né sang hai bên.

Hồ Phỉ trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rất mau :

- Trận pháp này không biết phá bằng cách nào. Chi bằng nhân lúc hai tên tránh phi đao, ta hãy thừa cơ nhiều loạn chúng một phen.

Thanh đơn đao bay đến rất mau. ánh bạch quang lấp loáng đã tới trước mặt. Hồ Phỉ không đón lấy thanh đao mà đưa ngón tay đẩy chuôi đao cho nó vọt lên không.

Chín nhà sư Tây Tạng rất lấy làm kỳ, bất giác ngừng đầu nhìn thanh phi đao trên lưng chừng trời.

Hồ Phi liền chớp lấy thời cơ chớp nhoáng này sẵn lại cướp thanh giới đao của nhà sư đứng bên cạnh, chàng thi triển Hồ gia khoái đao nhanh như gió. Lúc này chàng hạ thủ quyết chẳng dung tình. Chín nhà sư kẻ bị đứt tay người bị gãy chân. Thế là chín vị Lạt Ma mình mang tuyệt nghệ chỉ vì hờ hênh một chút mà trúng kế dụ địch của Hồ Phi đến nỗi bị trọng thương, thốt ra những tiếng rú thê thảm.

Cuộc thắng của Hồ Phi tuyệt xảo mà cũng cực kỳ nguy hiểm.

Hồ Phi vừa thi triển xong môn khoái đao thì thanh đao trên đỉnh đầu vừa rớt xuống. Chàng liệng giới đao đi, vươn tay đón lấy đơn đao.

Thanh đao này sống dày lưỡi mỏng, rất trầm trọng, nặng gấp ba thanh đao thường. Dưới ánh trăng chàng nhìn thấy rõ trên chuôi đao khắc ba chữ "Bôn lôi thủ".

Hồ Phi cả mừng lớn tiếng hô :

- Đa tạ Văn tứ gia đã liệng đao viện trợ.

Đột nhiên thanh âm một lão già ở phía sau la lên :

- Coi kiếm đây !

Tiếng hô chưa dứt, tiếng gió đã tới sau lưng.

Hồ Phi kinh hãi lắm bảm :

- Địch nhân này kiếm pháp ghê gớm quá.

Chàng vội xoay đao lại đỡ gạt. Dè đầu địch nhân đã thu chiêu về, tiếp theo lại phóng kiếm đâm tới. Hồ Phi lại xoay tay đỡ gạt lần thứ hai cũng không trúng. Chàng toan quay lại nghinh chiến, nhưng kiếm chiêu của đối phương cực kỳ thần tốc bức bách chàng không có cơ hội để xoay mình.

Hồ Phi kinh hãi vô cùng liền vọt về phía trước ra xa nửa trượng. Chân trái chàng vừa chắm đất toan xoay mình lại, không ngờ địch nhân như bóng theo hình lại phóng kiếm đâm tới. Hấn đâm tới sau lưng năm kiếm liền, Hồ Phi đều gạt sênh mà thủy chung vẫn chưa kịp xoay mình lại.

Chàng kịch đấu đã nửa đêm. Lúc đầu giữ được thế quân bình với Vô Trần. Tiếp theo đả thương Tứ Mãn, Ngũ Mông, Cửu Tạng tất cả mười tám cao thủ. Không ngờ lúc này vừa bị người tập kích ở phía sau, bức bách chàng không xoay người lại được.

Ở vào thế tất bại, chàng đành mạo hiểm cầu may. Vừa nghe chiêu kiếm bên địch phóng tới sau lưng, lần này chàng không đỡ gạt, xô về phía trước nằm sấp xoay mình ngửa mặt lên trời mới vung đao gạt thanh kiếm bên địch.

Bỗng nghe địch nhân cất tiếng khen ngợi :

- Hay quá !

Hấn phóng chưởng đánh tới trước ngực. Hồ Phi cũng phóng chưởng đánh ra. Hai chưởng đụng nhau, chàng cảm thấy chưởng lực nhu hòa của đối phương có ẩn dấu sát khí, sực nhớ ra một người, buột miệng la :

- Té ra là lão !

Địch nhân cũng la lên :

- Té ra là các hạ !

Nguyên hai người này đụng chưởng vào nhau liền nhớ tới cuộc đối chưởng ở trong phủ Phúc Khang An để giải cứu thiếu niên thư sinh Tâm Nghiễn.

Cả hai người cùng lùi lại mấy bước.

Hồ Phỉ ngưng thần nhìn kỹ thấy người này râu tóc bạc phơ, tướng mạo cổ kính. Chính là Vô Thanh Tử, chưởng môn phái Võ Đương. Chàng không khỏi ngẩn người, chẳng hiểu đây là bạn hay là thù.

Lại nghe Vô Trần đạo nhân cười nói :

- Phi Thanh huynh ! Võ công của tiểu lão đệ này ra sao ?

Vô Thanh Tử cười đáp :

- Y đã đấu được với Vô Trần đạo nhân năm trăm chiêu thì trong thiên hạ ít kẻ bì kịp. Lão đạo đúng là kẻ cô lậu quả văn mới không biết trong võ lâm đã nảy ra bậc thiếu niên anh hùng này.

Lão tra kiếm vào vỏ lại dặt tay Hồ Phỉ ra chiêu thân mật.

Hồ Phỉ thấy lão lúc này trắng khí bông bột, so với lúc ở đại hội chưởng môn thái độ hôn mê thật khác nhau xa, trong lòng rất lấy làm kỳ.

Vô Trần nói :

- Tiểu lão đệ ! Lão mũi trâu này trước khi xuất gia kêu bằng Miên Lý Tàng Châm Lục Phỉ Thanh. Lão đệ hô y một tiếng đại ca xem nào !

Hồ Phỉ giật nảy mình kinh hãi nghĩ bụng :

- Miên Lý Châm Lục Phỉ Thanh ngày trước uy danh lừng lẫy, nổi tiếng mấy chục năm nay, không ngờ hôm nay mình được giao thủ với lão.

Chàng vội lạy phục xuống đất miệng hô :

- Văn bối là Hồ Phỉ, khấu đầu bái kiến đạo trưởng.

Bỗng nghe phía sau có thanh âm cất lên :

- Đáng lý ngươi là văn bối thật, nhưng Hồ huynh đệ ơi, lão là lão ca của ta đó.

Hồ Phỉ đứng phất dậy, thấy người đứng sau lưng mình mặc trường bào, thân hình mập ú. Chính là Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn.

Hồ Phỉ đối với vị nghĩa huynh này ngày mong đêm nhớ, liền ôm choàng lấy mà reo lên :

- Tam ca ! Tam ca làm tiểu đệ nhớ đến chết người.

Triệu Bán Sơn xoay mình lại nhìn thẳng vào mặt chàng dưới ánh trăng hồi lâu rồi hờn nói :

- Huynh đệ ! Huynh đệ thành người lớn rồi. Ca ca bữa nay lại trông thấy huynh đệ đả liên một lúc mười tám cao thủ, trong lòng rất hoan hỷ.

Hồ Phỉ dặt tay Trình Linh Tố lại giới thiệu với Vô Trần và Triệu Bán Sơn.

Triệu Bán Sơn nói :

- Hồ huynh đệ ! Trình gia muội tử ! Ta dẫn các vị đến tham kiến Trần Tổng đà chúa của ta.

Hồ Phi giật mình kinh hãi hỏi :

- Trần tổng đà chúa ! .. Lão nhân gia cũng đến đây ư ?

Vô Trần cười đáp :

- Lão nhân gia vừa bị huynh đệ thống mạ một chập, nào thương thiên bại lý, nào phụ tâm bạc hãnh gì gì đó, người mắng tưới hạt sen lên đầu ! Ha ha ! E rằng tổng đà chúa chúng ta chưa bao giờ bị thóa mạ tàn tệ đến thế !

Hồ Phi sợ hết hồn miệng ấp úng :

- Đó là ... là Phúc Khang An ...

Lục Phi Thanh cười đáp :

- Trần tổng đà chúa tướng mạo quá giống Phúc Khang An. Đừng nói tiểu huynh đệ chưa quen biết hai nhân vật này lắm, mà cả những người giáp mặt hàng ngày cũng còn nhận lầm.

Vô Trần cười nói :

- Nhớ tới năm trước chúng ta giải cứu Văn tứ đệ, Tổng đà chúa giả làm Phúc Khang An bắt được Vương Duy Dương lừng danh đất Hà Sóc nào đó ...

Hồ Phi bàng hoàng một lúc rồi nói :

- Tam ca ! Tam ca mau đưa tiểu đệ đến dập đầu tạ tội với Tổng đà chúa.

Hai người chưa kịp đi lên gò đất, Trần Gia Lạc đã dẫn quân hùng đi xuống.

Hồ Phi lạy phục xuống đất nói :

- Tiểu nhân đui mắt mạo phạm Tổng đà chúa, thật đáng tội chết.

Trần Gia Lạc không chờ chàng nói hết lời đã đỡ chàng dậy nói :

- Bậc đại trượng phu chỉ sợ bậc chính nhân quân tử chứ không sợ phường ung khuyến nô tài. Bữa nay ta đến Bắc Kinh được nghe hai câu này lấy làm khoan khoái lắm. Tiểu huynh đệ ! Nguyên hai câu này cũng đủ khiến chúng ta không uống một phen bôn tẩu.

Triệu Bán Sơn nhất nhất giới thiệu cùng quân hùng. Hồ Phi đã ngưỡng mộ những nhân vật này từ lâu, nay được gặp mặt lấy làm vui sướng. Chàng tạ ơn Văn Thái Lai đã liệng đao tương trợ, tạ ơn Lạc Băng tặng bảo mã. Tâm Nghiễn cũng tạ lại ơn chàng đã giải huyệt cho gã lúc ở phủ Phúc Khang An.

Vô Trần nở mặt nở mày, vạch chân trở tay kể lại cuộc đấu kiếm với Hồ Phi và Đức Bố. Lão lấy làm sung sướng vì ít khi gặp được hai cuộc tỷ đấu như bữa nay.